

Çit Serçeleri
Özer Avanaş

ÇİT SERÇELERİ

Şiir Antoloji Yayınları©

www.siiirantoloji.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Nursu Nida Tanış

Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civelez

Kapak Tasarım: Nuri Çam

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Haziran 2026

ISBN: 978-625-9032-11-5

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Şiir Antoloji yayınlarına devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Özer Avanaş

YAZAR HAKKINDA

1970 yılında Kars'ın Susuz ilçesine bağlı Kırkpınar köyünde doğdu. İlkokulu köy ilkokulunda, ortaokul ve liseyi Kars'ta okudu. Liseden sonra Maliye Bakanlığına memur olarak girdi ve 1990 yıllarında gelişen kamu emekçileri sendikal hareketi içinde başta iş yeri temsilciliği olmak üzere yönetsel görevlerde bulundu.

Gecenin kıyısına bulaşmış
Tan yeri gibisin
Çiy bu vakitlerde düşer
Seher bu gülümsemelerin
Sabaha karışan bu ıtır
Bu temiz aydınlığın sebebi bu.
Konuştuğun ve sustuğun ne varsa,
O anlarda
Yani sustuğunda, konuştuğunda
Durup iki söz arasında beklediğinde;
Durmadan çiçekçi kadınlar geçiyor
Yanı başımızdan
Ve ben habire çiçek alıyorum
Gül, kasımpatı
Yerine göre papatya...

Kalkıp bir yerlere gidemem;
 Gitsem kayıp oluyor
 Sabaha karışan bu ıtır;
 Bu ıtır kokan sabah,
 Çiçek satan kadınlar
 Senin olduğun sabahlara mahsus.
 Mesela sen kalkıp gidince
 Çiyi elinden alınmış sabah kuraklığı
 Geriye kalıyor
 Kuru bir ayaz düşüyor sabaha,
 Eksik kalıyor bir yerlerde
 Yine bir şeyler.
 Sen gidince
 Elinden sabahı alınmış bir gün
 Yamalı bir mintan gibi
 Asılıp kalıyor akşam üzerlerine.

...../...../.....

Susmanın ağır yükü,
 Çöküp kalıyor üzerinde günün.
 Hani bir yaprak düşse
 Çıt diye kırılacak
 Bu sessizlik bir yerinden.
 Uzağa giden yolların belirsizliği,
 Yolculuklarımı tedirgin ediyor.
 Sürekli karşı duvara bakan yutkunman;
 Düş kırıklığı sessizliği,
 Çay bardaklarının
 Serinliğinde birikiyor,
 Susmak ikimize de iyi gelmiyor;
 Bu sessizlik,
 Bu ağır sessizlik,
 Dağ başında çıplak bir çalı yalnızlığı.
 Çıt diye kırılacak
 Bu sessizlik bir yerinden.
 Bildiğim yerden söyleyeyim:
 Bu ayaz, akşamüzerlerini çatlatıyor.
 Susma artık
 Şimdi bir şeyler söyle,
 Bilmediğim yolculuklara
 Sensiz çıkamam.

...../...../.....

Kıyıda saklıyorum
 Bir kum çiçeğini;
 Yemin billah bir sır,
 Bir ben biliyorum onun yerini.
 Şu delifişek deniz,
 Gecedен beri
 Kıyıya taşınıp duruyor.
 Dün sen yoktun bu kıyıda;
 Bulut, bir başka tutmuştu ufku.
 Bu yüzden,
 Uzak kıyıların yitikliğini seyrettim.
 Kokusu yitik deniz
 Ve ellerimin üşüdüğü günden,
 Sensiz geçirilen
 Bir gün batımı alacaklı kaldım.
 Kıyıya düşen
 Gün batımı; yalnızlığımın sırrı,
 O kum çiçeğinde kaldı.
 Hani yolun düşerse bu kıyıya,
 Bir kum çiçeği saklı;
 Denizden biraz uzakta bir yerde,
 Sensiz batan o günün battığı yerde.

...../...../.....

Hani derler ya:
 “Bir çiçekle
 Bahar gelmez”
 İşte onu diyorum,
 Külliye yalan dolan o söz.
 Bir dala bakarsın
 Ucunda körpe tomurcuk;
 Bir gölge geçer başının üstünden,
 “Bu bulut” dersin kendi kendine.
 İçinde yağmur yağacak hissi,
 Gül kokusu alırsın
 Bir yerlerden.
 Dalın ucunda daha yeni,
 Körpe tomurcuk;
 Açıp açmayacağı henüz belli değilken...
 Öyleyse bu körpe tomurcuk yüzünden
 Benim yaşadığım
 Doludizgin bahar da
 Neyin nesi?

...../...../.....

Senle başlamamıştı söz,
Sen yoktun yani.
Ve biz,
Diyelim ki
Biri ya da birileri hakkında-
“Aklım bu arada yine sende,
Seninle serin sabahlara yürümekte.”
İleri geri konuşuyorduk.
Sonra söz,
İpe un serdi;
Ve diğerlerinin işleri çıktı,
Yarıda bırakıp gittiler sözü.
Ve ben,
Yine senle kaldım.

Dalıp dalıp gitmelerimde uzağım,
Yalnızlığımın dağ başı;
Gecelerin sessizliğinde
Gül dibine düşen
Ateş böceğim.
Bu aralar yine
Burnumun ucu sızım sızım.
Sohbeti tükenmiş bir masada
Dünden kalan
Bir çay bardağı gibiyim.
Hep senin uzağına düşmek,
Fena bir şey.
Şimdi, yani şu anda
Seni nasıl özledim bir bilsen...

...../...../.....

Ben, serseri şeyleri severim;
 Deli dolu akan suyu,
 Rüzgârın tozkoparanını,
 Hadsiz hudutsuz açan,
 Bahçesinden taşan çiçeği.
 Ben, serseri şeyleri severim;
 Geme gelmez tayın
 Seyrine doyumsuz bakarım.
 Kırları baştan çıkaran
 Kelebekleri severim.
 Bundandır belki
 Sana bu tutulma hâlim.

...../...../.....

Bir bulut olsa şurada,
 Bir ağaç gölgesi düşse şuraya;
 Bu cehennem sığağı,
 Kimin günahının vebali, bilemedim.
 Çayırları serinleten
 Bir derenin sesi düşse
 Günün ortasına.
 Salaş sokakların gölgesi düşse
 Buralara bir yerlere mesela...
 Çöküp otursam, çöküp otursak
 O salaş sokağın gölgesinde.
 Bir çay ocağı,
 Bir çay ocağı ki fukara işi;
 O da olsa
 Salaş sokağın gölgesinde.
 Bir düş biliyorum benimkisi;
 Bu sıcaklar
 Aklını alıyor insanın...
 Yoksa sen gelmezsin, gelemezsin;
 Bunu da biliyorum üstelik.
 Ama insan işte;
 Hatırından geçen
 Yanı başında olsun,
 Kışını ısıtsın,
 Yazına serinlik olsun istiyor;
 İstiyor işte.

...../...../.....

Yolum, sonbaharların göğüne düşer.
Sonbahar yağmurlarının
Kokusu siner mevsimime...
Ağaç dalından kopan yaprakların
Düş yolculuğu
Başlamıştır bu aralar.
Bir yerlerden savruk bir göç,
Telaşlı telaşlı yola düşer...
Ben, sığırcıkları beklerim;
Gri yağmur bulutlarının altından,
Göç yoluna giden sığırcıkları...
Serçeler tüner ellerime;
“Biz buradayız,
Iraklar bize gurbet,

O yüzden gitmedik” der gibi.
Sen durup dururken,
Uzak yerlerin düşünüyür kurarsın;
Bu da senin serseriliğün, susarım.
Bir soğuk yel eser o an,
Ve benim ellerim yine üşür.
“Gurbet, gidene de kalanda gurbet nihayetinde”
Derim içimden...
Bu yüzden ben,
Kal isterim...
“Uzak, her ikimize de garipliktir” derim.
Ama bunu sana söyleyemem...
Sığırcıklar geçer bu arada,
Gökyüzünde geç kalanların telaşı;
Ve yine mevsim sonbahar olur.
...../...../.....